

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת שרון גלר

תובעים שרונה לבני גולן
באמצעות ב"כ עוה"ד קלדרון ושורר

נגד

נתבעים 1.איזי-טו-ווד בע"מ
2.עמית בר ציון
3.רינת זולטי מרוז
באמצעות ב"כ עו"ד טפר

פסק דין

הליך זה עניינו תביעה כספית ע"ס 396,000 ₪ לפיצוי התובעת, בגין הפרה נטענת של זכויותיה, בהקשר להזמנה לחתונה פרי עיצובה.

א. רקע עובדתי

התובעת הינה הבעלים של עסק להפקות דפוס בשם EZprint, אשר בין יתר עיסוקיה, מעצבת הזמנות לאירועים. שם העסק נרשם כסימן מסחר רשום לשרותי הדפסה דיגיטלית.

הנתבעת 1 (להלן: "הנתבעת") הינה חברה אשר עיסוקה שיווק עסקאות חבילה לעריכת אירועי חתונה, המבוססות על התקשרות של בעלי השמחה, באמצעותה, עם ספקי משנה שונים הקשורים להפקת אירוע החתונה (להלן: "חבילות חתונה").

הנתבע 2 הינו הבעלים והמנהל של הנתבעת 1 והנתבעת 3 הינה סמנכ"לית השיווק של הנתבעת 1.

במהלך חודש מאי 2005, ובעקבות חליפת תכתובת דואר אלקטרוני בין התובעת לבין הנתבעת 3, החלו הזמנות לאירועים שעיצבה התובעת להיות מוצגות על ידי הנתבעת, כחלק מאותן עסקאות חבילה לחתונה אשר שווקו על ידה.

קשר זה בין הצדדים הוליד התקשרות במספר עסקאות להזמנת שירותי דפוס אצל התובעת, וזאת עד לחודש אוקטובר 2006 לכל המאוחר, עת הופסקה סופית ההתקשרות בין הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

במסגרת העדויות אשר נשמעו בהליך זה, העידו התובעת והנתבע 2.

ב. תמצית טענות התובעת

התובעת טענה, כי התקשרותה החוזית עם הנתבעת, אשר גובשה מול הנתבעת 3, הייתה בהיקף מצומצם ומוגדר. לטענתה, התקשרות זו כללה הרשאה מצידה להצגת שבע דוגמאות בלבד של הזמנות לחתונה פרי עיצובה, אשר הועברו על ידה לנתבעת, וזאת, אך ורק ללקוחות אשר הגיעו למשרדי הנתבעת, ולא באתר האינטרנט של הנתבעת (להלן: "אתר הנתבעת"), הפתוח לכלל הציבור.

לטענתה, ההתקשרות בין הצדדים החלה בחודש מאי 2005 והסתיימה בחודש אוגוסט 2006 ולכל המאוחר בחודש אוקטובר 2006, וממועד זה ואילך, היה על הנתבעים להסיר את שמה מרשימת הספקים הקשורים עם הנתבעת ולהימנע מלעשות שימוש כלשהו בשמה, בסימנה המסחרי ובהזמנות פרי עיצובה.

משהנתבעים לא עשו כן, והמשיכו להציג את התובעת ויצירותיה במאגריהם וכן להציג הזמנה לחתונה פרי עיצובה אשר עוצבה כ"פאזל" (להלן: "הזמנת הפאזל") באתר הנתבעת, הזמנה אשר אף לא נכללה כלל באותן שבע דוגמאות שהעבירה לנתבעת, רואה בכך התובעת משום הפרת זכויותיה מכוח סימן המסחר הרשום שלה, זכויות היוצרים שלה וזכותה המוסרית ביצירותיה, וכן משום ביצוע עוולות נזיקיות שונות.

ג. תמצית טענות הנתבעים

הנתבעים טוענים, כי המניע האמיתי לתביעה בהליך זה הינו אכזבתה של התובעת מכמות ההזמנות שהולידה ההתקשרות עמם. לטענתם, ההתקשרות בין הצדדים היתה חופשית ומרצון, והיה ברור, כי דוגמאות ההזמנות לאירועים שהעבירה התובעת לנתבעת, יוצגו על ידם כחלק מאותן חבילות חתונה המוצעות על ידם ללקוחותיהם. לטענת הנתבעים, התובעת מעולם לא הלינה על הצגת דוגמאות ההזמנות על ידם ללקוחות, אלא, דווקא להיפך, היא נהנתה מהפרסום הנלווה לכך, לה וליצירותיה.

בנוסף, טוענים הנתבעים, כי לא נעשתה מצידם כל הפרה של סימן המסחר הרשום של התובעת זאת, באשר אינם עוסקים כלל במתן שירותי הדפסה או מתן כל שירות דומה אחר וכל עיסוקם הוא במתן שירות תיווך בין המציעים באתר הנתבעים לבין רוכשים פוטנציאליים. אף הטעיה כלשהי לא נעשתה מצידם, באשר לא די בעצם הדמיון בהיגוי הלשוני, של שם התובעת ושם הנתבעת, המתחילים שניהם במילה הלועזית "איזי", כדי להטעות את הציבור.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

1 לטענת הנתבעים, אף לא נעשתה מצידם כל הפרה של זכות יוצרים של התובעת מצידם, באשר
2 ההזמנה נשוא ההליך אשר הוצגה באתר הנתבעים הינה בגדר מוצר "שימושי ומוכר". בנסיבות אלו,
3 טוענים הנתבעים, אף אין מדובר בהתעשרות שלא כדין מצידם על חשבון התובעת, בהתרשלות
4 כלפיה, או בגזל זכויותיה.

5
6 הנתבעים 2 ו-3 אף טענו, כי ההתקשרות החוזית והאירועים הנדונים נוגעים לתובעת ולנתבעת 1
7 בלבד ואינם מקימים עילת תביעה אישית כלשהי כנגד מי מהם.

8
9
10 ד. דיון

1. טענות התובעת להפרת סימן המסחר הרשום

המסגרת המשפטית

12 התובעת טענה להפרת סימן המסחר הרשום שלה בשני מישורים – האחד נוגע לשימוש האסור שעשו
13 הנתבעים בסימן זה באתר הנתבעת, והשני נוגע לקיומו של דמיון מטעה באופן הפרסום באתר זה,
14 בין שם הנתבעת לסימן המסחר הרשום של התובעת.

15 בהקשר זה טענה התובעת, כי היא וסימן המסחר שלה הוצגו באתר הנתבעת כספקי הזמנות
16 ללקוחות הנתבעת (ס' 22 ונספחים יא/2-1 לתצהיר התובעת). לטענתה, מדובר בשלוש הפרות שונות
17 של זכותה מכוח סימן המסחר, באשר סימן המסחר הוצג על ידי הנתבעים בשלושה עמודים שונים
18 באתר הנתבעת, בהקשר לשלוש חבילות חתונה שונות המוצעות ללקוחותיה. כל זאת, תוך
19 שהנתבעים אף עושים שימוש מטעה לרעה בעובדה, כי הן סימן המסחר של התובעת והן שמה של
20 הנתבעת כוללים את המילה הלועזית EASY ויוצרים את הרושם, כי מדובר בבית דפוס וביצירות
21 השייכים לנתבעת.

22 כנקודת מוצא לדיון בסוגיה זו נזכיר, כי דיני סימני מסחר, כפי שמוסדרים כיום בפקודת סימני
23 מסחר (נוסח חדש), תשל"ב-1972 (להלן: "**פקודת סימני מסחר**"), נועדו להגן על שמו המסחרי של
24 אדם, שהוכר כקניינו, וכן להגן על אינטרס הציבור מפני הטעיה עקב שימוש בסימן המסחר בידי
25 אדם לא מורשה (ראה: ע"א 3559/02 מועדון מנויי טוטו זהב בע"מ נ' המועצה להסדר ההימורים
26 בספורט, פ"ד נט (1) 873, להלן: "**פרשת טוטו זהב**").

27 בפקודת סימני מסחר העניק המחוקק לרושם סימן המסחר הגנה על שמירת הזהות בין המוצר
28 ומקורו לעיני הציבור הרחב. ככלל, בהתאם להגנה זו, הרישום מקנה לבעל סימן המסחר את הזכות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

לעשות שימוש מסחרי בלעדי בסימן זה, תוך קביעת איסור השימוש בו לאחר, ולמעשה, הפקעתו של
סימן המסחר משימוש הכלל (סעיף 46 לפקודת סימני מסחר).

ואולם, הגנה זו המוענקת לרושם סימן המסחר איננה מוחלטת. בהלכה הפסוקה נקבע, כי יש לבצע
איזון בין יכולתו של בעל סימן המסחר להפקיע שם משימוש נחלת הכלל, ובין האינטרס הציבורי
והוא השמירה על חופש הביטוי וחופש העיסוק של הציבור. אף בפקודת סימני מסחר עצמה קבע
המחוקק מספר סייגים המגבילים את היקפה ועוצמתה של ההגנה על סימן המסחר ובעליו (כגון
האפשרות לשמירה על שימוש אמת בשם, סעיף 47 לפקודת סימני מסחר).

בסעיף 1 לפקודת סימני מסחר, הוא סעיף ההגדרות, נכללת בין היתר ההגדרה להפרת סימן מסחר,
היא ההפרה הנטענת בענייננו, כדלקמן:

"הגדרות 1. בפקודה זו –

(...)

"הפרה" - שימוש בידי מי שאינו זכאי לכך -

(1) בסימן מסחר רשום או בסימן הדומה לו,

לענין טובין שלגביהם נרשם הסימן או טובין

מאותו הגדר;

(2) בסימן מסחר רשום, לשם פרסום טובין מסוג

הטובין שלגביהם נרשם הסימן או לשם

פרסום טובין מאותו הגדר;

"(...).

מהגדרת זו עולה, כי על מנת ששימוש בסימן מסחר רשום, בידי מי שאינו בעליו הרשום, ייחשב
כהפרת זכויותיו של בעל הסימן, יש להוכיח כי אכן נעשה שימוש בסימן מסחר זהה או דומה לסימן
המסחר הרשום, וכי שימוש זה נעשה ביחס לטובין נשוא סימן המסחר או ביחס לטובין שהינם
מאותו הגדר של סימן המסחר.

בהלכה הפסוקה נקבע, נוכח הגדרת ההפרה הנ"ל, כי כאשר מדובר בשימוש בסימן מסחר הזהה
לסימן המסחר הרשום, אין הטוען להפרה נדרש להוכיח כי הסימן המפר גורם להטעיית הציבור
באשר למקור הטובין או השירות המוגנים בסימן המסחר (ראה בעניין זה **פרשת טוטו זהב**, שם,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

בעמ' 892 וכן ע"א 8483/02 אלוניאל בע"מ נ' מקדונלד, פ"ד נח (4) 314, עמ' 331-332. במאמר מוסגר יצוין, כי בעניין טוטו זהב, שיקפה כב' הנשיאה השופטת בייניש ספק ביחס למידת צדקתה של הגנה כה רחבה, אשר אינה דורשת יסוד של הטעיית הציבור לשם הוכחת הפרה של סימן המסחר, אך עניין זה הושאר בצריך עיון).

ומן המסגרת המשפטית הנ"ל, לענייננו.

האם הוכחה 'הפרה' כמשמעותה בפקודת סימני מסחר ?

על מנת לבחון האם נסיבות השימוש נשוא ההליך בסימן המסחר של התובעת חוסות תחת הגנת פקודת סימני מסחר, יש לבחון האם נסיבות אלו עולות לכדי 'הפרה' כמשמעותה בפקודת סימני מסחר.

במישור העובדתי גרידא, אין למעשה מחלוקת בין הצדדים, כי לתובעת סימן מסחר רשום כדין בבעלותה וכי סימן המסחר (וכן דוגמה של הזמנת הפאזל פרי עיצובה של התובעת), הועלו לאתר הנתבעת. זאת, ככל הנראה, כבר בתחילת ההתקשרות בין הצדדים לערך, כלומר מחודש יוני 2005 או בסמוך לכך. התובעת הציגה בעניין גרסה מטעמה, אשר לא נסתרה בעדות הנתבע 2.

ואולם, טענתם של הנתבעים הינה, כי בכל מקרה, אין בשימוש האמור אשר עשו בסימן המסחר של התובעת באתר הנתבעת, כדי להוות 'הפרה' של זכויות התובעת בסימן מסחר זה.

כחוליה ראשונה בדיון בעניין זה, אני נכונה לקבל את גרסת התובעת, כי בשום שלב במו"מ הטרור חוזי, או לאחריו, לא ניתנה הסכמתה לפרסום הנוגע להזמנותיה באתר הנתבעת. אציין, כי אני ערה לכך, שגרסת התובעת בעניין זה התייחסה, בעיקרה, לאיסור מצידה על העברת דוגמאות ההזמנות עצמן לצדדים שלישיים ועל דרישתה כי דוגמאות אלו יוצגו אך ורק במשרדי הנתבעת ללקוחות פוטנציאליים ולא לציבור הרחב. לכאורה, ניתן לטעון, כי הגבלה זו מצד התובעת אינה כוללת איסור לעשיית שימוש בסימן המסחר עצמו, להבדיל מדוגמאות ההזמנה, באתר הנתבעת. ואולם, מעדות התובעת עולה, כי היא לא הייתה מודעת כלל לקיומו של אתר הנתבעת וכי בשום שלב עניין זה לא עלה לדיון מפורש בינה ובין הנתבעת 2, עימה התקיים המו"מ והקשר השוטף. ממילא לא ניתן בנסיבות אלו לייחס לתובעת הסכמה לשימוש בסימן המסחר באתר הנתבעת. יצוין, כי בעניין זה אף לא מועילה לנתבעים עדותו של הנתבע 2, אשר מעבר לכך, שלא היה מעורב אישית במגעים ובקשר עם התובעת, אף אישר בעדותו, כי התובעת לא הסכימה כי הזמנותיה יועברו לצדדים שלישיים. משכך, לא ניתן לקבוע כי בין הצדדים הוסכם, במישור החוזי, כי יעשה שימוש כלשהו, הן בדוגמאות ההזמנה והן בסימן המסחר של התובעת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

מכאן קביעתי, כי מתקיים היסוד הראשון בהגדרת ההפרה הנ"ל, הוא היסוד של שימוש בסימן המסחר 'בידי מי שאינו זכאי לכך'.

באשר ליסוד השני בהגדרת הפרה, הרי שמן הראיות אשר הובאו לפני עולה, כי השימוש הנדון באתר הנתבעת הינו בסימן מסחר דומה ולא בסימן מסחר הזהה באופן מלא לסימן המסחר הרשום של התובעת. זאת, שכן כעולה מעיון בפרסום באתר הנתבעת (נספחים יב – יב3 לתצהיר התובעת), הרי שהשימוש בסימן המסחר באתר הנתבעת היה EZ Print, אשר אינו כולל את שני סימני הניקוד (סימני החיריק) מתחת לאותיות EZ, המשלבות בין הכיתוב הלועזי לניקוד בשפה העברית והמופיעות בסימן המסחר הרשום. אף האות הראשונה במילה print באתר הנתבעת הופיעה כאות גדולה (P) בעוד שבסימן המסחר עצמו מופיעה האות הלועזית הקטנה (p).

מכאן קביעתי, כי השימוש הנתבעת עשתה שימוש בסימן מסחר דומה ולא בסימן מסחר זהה לסימן המסחר הרשום של התובעת.

משמעות קביעה אחרונה זו הינה, כי לא די בעצם השימוש בסימן המסחר הדומה, אלא יש לבחון את השאלה האם מדובר במקרה בו שימוש זה גרם להטעיית הציבור באשר למקור הטובין המוגן בסימן המסחר. דיון בעניין זה יערך להלן בהמשך פסק הדין.

היסוד השלישי הנכלל בהגדרת 'הפרה' נוגע לזהות הטובין אשר בהקשר להם נעשה השימוש בסימן המסחר. כפי שנקבע על ידי המחוקק בהגדרה זו, על הטוען להפרה להוכיח, כי השימוש בסימן המסחר, או בסימן הדומה לו, על ידי מי שאינו זכאי לכך, נעשה ביחס לטובין שלגביהם נרשם סימן המסחר הרשום או ביחס לטובין הנמנים על 'אותו הגדר'.

במקרה דנן, עיון בפרטי הסימן הרשום נשוא ההליך (נספח ג' לתצהיר התובעת) מלמד, כי ניתנה במסגרתו הגנה ל"שירותי הדפסה דיגיטלית כולם נכללים בסוג 42". מכאן, שהטובין שמוכרת התובעת ואשר לגביהם נרשם סימן המסחר הרשום הינו מתן שירותי הדפסה דיגיטלית.

לעומת זאת, עיסוקה של הנתבעת הינו שיווק חבילות חתונה, המבוססות על התקשרות של בעלי השמחה, באמצעות הנתבעת, עם ספקי משנה שונים. אתר הנתבעת, בו נעשה השימוש בסימן המסחר, כולל מידע ופרטים לגבי אופי והיקף שירותיה של הנתבעת. השימוש בסימן המסחר במקרה דנן נעשה בהקשר לעיסוקה זה של הנתבעת במכירת חבילות חתונה.

מכאן קביעתי, כי השימוש הנדון בסימן המסחר באתר הנתבעת לא נעשה ביחס לאותם טובין שלגביהם נרשם אותו סימן מסחר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

יש לבחון, אם כך, האם מתקיימת החלופה השנייה הקבועה בעניין זה בהגדרת 'הפרה', היינו האם השימוש בסימן המסחר נעשה ביחס לטובין הנמנים על 'אותו הגדר' של הטובין לגביהם נרשם סימן המסחר.

בספרו של ע' פרידמן סימני מסחר – דין, פסיקה ומשפט משווה (1998) (להלן: "פרידמן") עמד פרידמן על משמעות המונח "טובין מאותו הגדר":

"... טובין הינם מאותו הגדר כאשר קיים חשש שקונה אשר רואה את סימן המסחר על סחורה של גורם אחר, יטעה לערבב בין הסחורות ולחשוב ששתי הסחורות נובעות מאותו מקור" (שם, בעמ' 345).

בפרשת טוטו זהב, נקבע, כי השאלה שצריכה להישאל בהקשר לסוגיית 'אותו הגדר' הינה האם אנו מצויים באותה "משפחה מסחרית" אשר במסגרתה מתקיים החשש שהצרכן יסיק קיום קשר או חסות מטעם בעל סימן המסחר הרשום על העושים בו שימוש, וכי גבולותיה של אותה משפחה מסחרית זו צריכים להיות מוגדרים בכל מקרה ומקרה בהתאם למבנה השוק הרלבנטי והשחקנים הפועלים בו (שם, בעמ' 894-895).

סבורני, כי יישומם הראוי של המבחנים הנ"ל, על נסיבות המקרה דנן מלמד, כי השימוש שנעשה בסימן המסחר לא נעשה ביחס לטובין השייכים לאותו 'הגדר'.

עיון בנספחים יב1 – יב3 לתצהיר התובעת, הלקוחים מתוך אתר הנתבעת והכוללים את אותם מקומות באתר הנתבעת בהם הוצגו סימן המסחר ודוגמת ההזמנה של התובעת, מלמד, כי התובעת ומרכולתה הוצגו באתר לצד ספקים רבים אחרים, העוסקים בתחומים שונים הנוגעים להפקת אירועי חתונה, כגון צלמים, תקליטנים, מלונות, סלוני כלות וכו'. מעיון בראיות אלו אף ברור, כי הספקים השונים הינם חיצוניים ועצמאיים וכי עיסוקה של הנתבעת הינו שיווק חבילות חתונה.

סבורני, כי במצב דברים זה, ברור "לגולש הסביר", כי כל אחד מהספקים הניצפים באתר מספק טובין מסוימים הנוגעים לאירוע החתונה בעוד שהנתבעת הינה גורם משווק-מתווך בין ציבור הלקוחות לבין אותם ספקים ואינה מספקת בעצמה מי מהשירותים או הטובין הספציפיים.

לפיכך אני סבורה, כי עצם הצגת סימן המסחר באתר הנתבעת, לא היה בו כדי להקים חשש כי הציבור הרחב הגולש באותו אתר יטעה לסבור, כי הטובין המיוצרים על ידי התובעת (שרותי דפוס דיגיטלי בכלל והזמנות חתונה בפרט) ואלו המיוצרים על ידי הנתבעת (מכירת חבילות חתונה), נובעים מאותו מקור. משכך, לא נוצרים ערבוב או בלבול כלשהם בין פעילות ועיסוק הנתבעת לבין פעילות ועיסוק התובעת, או פעילותם ועיסוקם של כל אחד מן הספקים האחרים המופיעים באתר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

הנתבעת. בודאי שלא קיים חשש, כי הציבור יסבור בטעות כי קיים קשר של חסות מטעם בעל סימן המסחר (התובעת) למי שעושה בו שימוש (הנתבעת).

נוכח טעמים אלו אני קובעת, כי במקרה דנן, השימוש בסימן המסחר באתר הנתבעת לא נעשה ביחס לטובין 'מאותו הגדר' של הטובין לגביהם נרשם סימן המסחר. משמעות הדבר הינה, כי יסוד זה בהגדרת 'הפרה' בפקודת סימני מסחר אינו מתקיים.

הואיל ויסודות הגדרת הפרה בפקודת סימני מסחר הינם מצטברים, ומכיוון שעמידה בדרישות הגדרת ההפרה מהווה את "כרטיס הכניסה" לדלת אמותיה של ההגנה מכוח פקודת סימני מסחר, הרי שדי בכך, למעשה, כדי לדחות את טענות התובעת בדבר הפרת זכויותיה מכוח סימן המסחר, על שני מישורי ההפרה הנטענים על ידה (הן הטענה לעצם השימוש בסימן המסחר והן הטענה לקיומו של דמיון מטעה בין סימן המסחר לשם הנתבעת).

עם זאת, ולמעשה למעלה מן הצורך נוכח קביעתי לעיל בדבר היעדר הפרה, אדרש להלן אף לבחינת מספר שאלות נוספות בתחום סימני המסחר.

האם קיים דמיון מטעה בין סימן המסחר הרשום לבין שמה המסחרי של הנתבעת ?
הטענה לקיום דמיון מטעה בין סימן המסחר הרשום של התובעת לבין שמה המסחרי של הנתבעת מהווה את מישור ההפרה השני לגבי טענה התובעת להפרת סימן המסחר שלה (סעי' 49 לסיכומיה). לטענתה, יש בדמיון זה כדי להטעות את הציבור ביחס לשאלת מקור הטובין המוגנים בסימן המסחר הרשום.

לשאלת ההכרעה בדבר קיומו של דמיון מטעה, המבחן אשר נקבע בפסיקה הינו האם קיים חשש סביר להטעיית הציבור. למבחן זה נקבעו שלושה מבחני משנה, מבחן המראה והצליל, מבחן סוג הטובין וחוג הלקוחות ומבחן שאר נסיבות העניין (לעניין ההלכה הפסוקה בדבר קווים לדמותו של כל אחד ממבחנים אלו, אשר מאפייניהם יסקרו להלן בטרם יישום לענייננו, ראה רע"א 5454/02 טעם טבע (1988) טיבולי בע"מ נ' אמברוזיה סופהרב בע"מ, פ"ד נד(2), 438, להלן: "פרשת טעם טבע", וכן פרשת טוטו זהב, שם בעמ' 903-901).

מבחן המראה והצליל – המדובר במבחן המרכזי מבין השלושה. במהותו, מבחן זה משווה בין החזות והצליל של שני הסימנים. קביעת קיומו או העדרו של דמיון תיעשה תוך השוואת שני הסימנים בשלמותם. זאת, אף כאשר כוללים הסימנים רכיב משותף תיאורי במהותו. במקרה דנן, סימן המסחר הרשום מורכב מן האותיות הלועזיות E ו-Z וכן המילה print. צירופן של שני האותיות הראשונות תוך קריאתן ברצף מעניקה לחלקו הראשון של סימן המסחר את צליל המילה הלועזית "איזי". מילה זו נכללת, במלואה, אף בשמה של הנתבעת, בצירוף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

למילה wed באנגלית. אמנם, ובהנחה שאותו "גולש סביר" באתר הנתבעת אכן מבחין במשחק האותיות המרכיב את סימן המסחר הרשום, יוצא כי נשמע באוזניו צליל זהה ("איזי"). ואולם, בעת בחינת השם הכולל מתנתקת הזהות הצלילית שבין השמות (שכן לסימן המסחר הרשום מתווספת המילה הלועזית "פרינט" ולשם הנתבעת המילה הלועזית "ווד"). מכאן, ומאחר והבדיקה על פי מבחן זה נעשית תוך השוואת הסימנים במלואם, הרי שלא מתקיימת זהות צלילית בין הסימנים.

לעניין הדמיון במראה שבין הסימנים יצוין שוב, כפי שכבר צוין לעיל, כי סימן המסחר הרשום מורכב מן האותיות E ו-Z הכתובות כאות גדולה (capital letters), ושונות מן המילה easy הנכללת באותיות רגילות, כמילה שלמה, בשם הנתבעת. באתר האינטרנט של הנתבעת שמה אף מופיע בהדגשה בצבע אדום, וגם בכך יש כדי לשלול דמיון חזותי בין השמות.

מכאן קביעתי כי מבחן המראה והצליל אינו מתקיים במקרה דנן וכי בניגוד לטענת התובעת, לא ניתן לומר שציבור הצרכנים מוטעה לחשוב כי סימן המסחר הרשום ושם הנתבעת שייכים לאותה "משפחה של סימני מסחר" שמקורה בנתבעת.

מבחן סוג הסחורות וחוג הלקוחות – מבחן זה הינו משני למבחן המראה והצליל והינו מורכב משני מבחני משנה משלימים ומצטברים. האחד, האם המוצרים פונים לאותו חוג לקוחות. השני, כיצד משפיעה זהותם של הלקוחות הנוהגים לרכוש את הסחורה על הסיכוי להטעיה. בהלכה הפסוקה נקבע בהקשר זה, כי ככל שמדובר בחוג לקוחות מצומצם ומובחן בעל כושר הבחנה מפותח יותר, כך פוחתת סכנת ההטעיה. כן נקבע, כי יש לבחון האם מדובר במוצר יומיומי, שלגביו הלקוחות נוטים לערוך בדיקה בהיקף מצומצם, שאז יש להקפיד דווקא יותר על ההבחנה בין השמות, או שמא מדובר במוצר שרכישתו מצריכה בחינה מעמיקה יותר, שאז החשש שציבור הלקוחות לא יבחין בין הסחורות השונות, הינו נמוך יותר (ראה ע"א 2626/95 מלון הנסיכה נתניה בע"מ נ' לקסן ישראל בע"מ, פ"ד נא(3) 802 וכן פרשת טוטו זהב, עמ' 902).

במקרה דנן, סימן המסחר של התובעת מגן על סחורות מסוג "שירותי הדפסה דיגיטלית" בעוד שהנתבעת משווקת חבילות חתונה כוללות. אכן, קיימת נקודת השקה בין מוצרי התובעת המוגנים בסימן המסחר לבין מוצרי הנתבעת, באשר חלק מסוים מפעילותן נוגע להפקת הזמנות לחתונה עבור לקוחות המבקשים לקיים אירוע חתונה.

עם זאת, אני סבורה, כי לא די בנקודת השקה זו כדי לבסס טענת הטעיה ביחס למבחן זה הנוגע לסוג הסחורות וחוג הלקוחות. זאת, מכיוון שאופי הפעילות המסחרית של הנתבעת אינו כולל הפקה עצמאית של מי מהשירותים המתווכים על ידה, לרבות שירותי הפקת הזמנות חתונה. לציבור

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

הלקוחות הפוטנציאליים הגולש באתר הנתבעת ברור, כי הנתבעת משווקת חבילות חתונה במחיר גלובאלי, אשר כל אחת מהן מורכבת מהתקשרות עם כמה ספקים, בתחומים השונים הנוגעים לאירוע החתונה (תקליטנים, צלמים, סלוני כלה, מעצבי הזמנות וכו'). לציבור גולשים זה ברור, לפיכך, כי מאחורי סימן המסחר הרשום של התובעת המוצג באתר הנתבעת, לצד סימני מסחר ופרטי ספקים רבים אחרים, לא מצויות הזמנות חתונה המופקות על ידי הנתבעת עצמה, וכי מדובר בספק חיצוני כלשהו של הזמנות לחתונה, אשר את פרטיו יקבל, ואליו יפנה, אם וכאשר יתקשר עם הנתבעת ברכישת חבילת החתונה הנדונה.

בנוסף לכך, היקפה ועלותה הכספית של הסחורה אשר נמכרת על ידי הנתבעת, חבילת החתונה עולה משמעותית על היקף ועלות הסחורה הנרכשת מהתובעת, הזמנות החתונה בלבד. משכך, ניתן להניח, כי הלקוחות הפונים לרכישת חבילת חתונה כוללת מהנתבעת, אשר עלותה הכוללת גבוהה ביותר, יקפידו, בטרם יטילו את כל יהבה של חתונתם על הנתבעת, לבדוק את מרכיביה השונים של העסקה המוצעת להם.

כך, למשל, יקפידו בני זוג המתכננים את חתונתם, בטרם יחליטו לרכוש חבילת חתונה כזו או אחרת באמצעות הנתבעת, לבדוק את התאמת אופי המוזיקה שמנגן התקליטן המוצע באותה חבילת חתונה לסוג המוזיקה המועדף עליהם, לבחון האם מיקומו של סלון הכלות מתאים להם בהתחשב במקום בו תתקיים החתונה, האם אותו סלון כלות עומד בדרישות הטיפוח של הכלה המיועדת, האם אלבום החתונה אשר מפיק הצלם המוצע בגדר אותה חבילת חתונה עומד בדרישות התייעוד של הזוג המאושר, האם למשל למלון ליל הכלולות המוצע להם בחבילת החתונה נוף לים כמקובל, ועוד כיוצא באלה בדיקות ושיקולים כבדי משקל הנבדקים על ידי זוגות נישאים ובני משפחתם בטרם יקבלו החלטות, אשר אותה עת נתפסות כהרות גורל, לרכישת חבילת חתונה כזו או אחרת.

בדיקות מסוג זה מבטיחות, כי אותם לקוחות יבדקו, בין היתר, אף את זהותו של ספק הזמנות החתונה וייווכחו לדעת, כי אין מדובר בהזמנות חתונה שמעצבת ומייצרת הנתבעת עצמה. זאת, מה גם, שכאמור לעיל, נוכח אופי פעילותה המסחרית של הנתבעת, כמתווכת בין הלקוחות לספקי החתונה השונים, ממילא ימצאו עצמם הלקוחות בוחנים את דוגמאות ההזמנה של התובעת ומופנים אליה.

מכאן קביעתי, כי לא קיימת סכנת הטעיה אף לאור מבחן סוג הסחורות וחוג הלקוחות.

מבחן יתר נסיבות המקרה - המדובר במבחן לוואי לצורך בחינת שאלת קיומו של דמיון מטעה, המאגד בתוכו את שאר הנסיבות הספציפיות של המקרה אשר לא הובאו בחשבון במסגרת המבחנים האחרים ואשר יש בהן כדי ללמד על התקיימותה. בסעיף 49 ג' לסיכומי התובעת, בו נדרשת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

התובעת למבחן זה, התייחסה התובעת להתנהלות הנתבעים, אשר התעלמו מהבהרות חוזרות ונשנות מטעמה בכל הנוגע לאיסור העברת דוגמאות ההזמנה פרי עיצובה לידיהם של צדדים שלישיים כלשהם, והציגו את דוגמת הזמנת הפאזל באתר הנתבעת. ואולם, טיעון זה, אשר יבחן לגופו להלן במסגרת הדיון בשאלת הפרת זכויות היוצרים של התובעת, אינו מוסיף דבר לשאלת קיומו או העדרו של דמיון מטעה בין הסחורות המוגנות בסימן המסחר של התובעת לבין מרכולתה של הנתבעת.

לטעמי, יש בנסיבות הפרשה נשוא ההליך דווקא כדי להחליש עוד יותר את החשש מקיומו של דמיון מטעה. זאת, נוכח אופי פעילותה המסחרית של הנתבעת, המשמשת בבחינת צינור מתווך בלבד, אשר העוברים בו מגיעים, בסופו של דבר, אל ספקי השירותים עצמם, לרבות התובעת. כלומר, לא מדובר במצב דברים טיפוסי של תחרות בין סחורות או שירותים הדומים בטיבם או היקפם.

בנוסף לכך אני סבורה, כי יש לקחת בחשבון, במכלול נסיבות המקרה, אף את העובדה, כי הצגת סימן המסחר של התובעת באתר הנתבעת, יש משום מתן במה ופרסום מסוימים לסימן המסחר של התובעת וליצירותיה.

מכאן קביעתי, כי לא קיים במקרה דנן דמיון מטעה בין סימן המסחר הרשום לבין שמה המסחרי של הנתבעת.

לסיכום חלק זה של פסק הדין אני קובעת, כי הנתבעים, או מי מהם, לא הפרו את זכויות התובעת מכוח סימן המסחר הרשום.

2ד. טענות התובעת לביצוע עוולת גניבת עין

התובעת טענה, כי יש בנסיבות המקרה, כדי להעמיד לה עילת תביעה אף בגין ביצוע העוולה הנזיקית של גניבת עין, אשר קבועה כיום בסעיף 1 לחוק עוולות מסחריות, תשנ"ט – 1999 :

"(א) לא יגרום עוסק לכך שנכס שהוא מוכר או שירות שהוא נותן, ייחשבו בטעות כנכס או כשירות של עוסק אחר או כנכס או כשירות שיש להם קשר לעוסק אחר..."

עוולה זו, אשר הייתה קבועה בעבר בפקודת הנזיקין, נועדה להגן על המוניטין של מי שמוכר טובין או נותן שירות מפני מצג מטעה כאילו המוצר או השירות הנמכרים על ידי אחר קשורים לבעל המוניטין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

השוני בין אופן הוכחת יסודותיה של עוולת גניבת העין לבין הוכחת טענה להפרת סימן מסחר רשום, נעוץ בנטל הרוכץ על כתפי התובע. בעוד שבעניין סימן המסחר, עצם רישומו של סימן המסחר מקנה לתובע את הבעלות בו, הרי שלצורך הוכחת עוולת גניבת עין, חייב התובע להוכיח כי אכן רכש את המוניטין עליהם הוא חפץ להגן (ע"א 18/86 מפעלי זכוכית ישראלים פניציה בע"מ נ' Les Verries De Saint Gobain, פ"ד מה (3) 224, בעמ' 231-232; פרשת טוטו זהב, שם בעמ' 901).

פרידמן, בספרו, מציין, כי מרכז הכובד והייעוד של עוולה זו הוא הגנה על המוניטין ולא ההגנה על הציבור מפני סכנת ההטעיה המסחרית. לפיכך, המוניטין הינו תנאי סף בל יעבור, ויש להוכיח את המוניטין למוצרי או לעסקיו של בעל השם המסחרי ואת העובדה, שהציבור מקשר מוצרים אלו עימו ורוכש לסחורה זו הוקרה והערכה. לצורך הוכחת מוניטין על התובע להגיש ראיות מוצקות ועדויות שיעדין על מידת זיהוי מקור המוצר בעיני הציבור, לרבות ראיות בדבר פרסום המוצר וערוצי שיווקו. בהעדר הוכחה כאמור ליסוד המוניטין תידחה התביעה מבלי שבית המשפט יידרש לשאלה האם מעשי הנתבע עלולים להוביל להטעיית הציבור (שם, בעמ' 1039-1040).

המבחנים אשר נקבעו בפסיקה לצורך איתור המוניטין העסקי, כוללים, בין היתר, התייחסות למשך תקופת השימוש בשם או בסימן המסחרי, אופי והיקף הפרסום של השם או הסימן, מידת החשיבות שהציבור מייחס לזהות היצרן ולא רק לתכונות לצורה או למבנה המוצר, ניסיונות של מתחרים להעתיק את סימן המסחר מתוך רצון להיבנות מהמוניטין שנודע להם, עדויות מן הציבור בדבר זיהוי מקור המוצר, סקרים וחוות דעת בעניין (**פרידמן**, שם, בעמ' 1041-1042) וההלכות הנזכרות (שם).

הנטל הינו, אם כך, על התובעת להוכיח שניים, ראשית, כי רכשה **מוניטין** בתחום פועלה הנדון, כאשר בהקשר לטענה זו המדובר בתחום של עיצוב והפקת הזמנות לחתונה. בעניין זה על התובעת להוכיח, כי הציבור מזהה את הטובין ואת השירותים שהיא מספקת עמה, ועמה בלבד. בשלב השני, על התובעת להוכיח את יסוד **ההטעיה**, היינו, כי השימוש שעשתה הנתבעת בסימן המסחר הרשום אשר בבעלותה של התובעת, עלול להיחשב בטעות כשירות שיש לו קשר עם התובעת.

ראשית, בגדר סיכומיה, לא עמדה התובעת בנפרד על עילת תביעתה זו והסתפקה בניתוח הכללי של סוגיית ההטעיה בגדר הדיון בטענתה להפרת סימן המסחר הרשום ובהתייחסות לאקונית לעוולת גניבת העין. כאמור לעיל, בכך לא די, באשר על התובעת להוכיח לצורך הוכחת עוולת גניבת העין, בשלב הראשון, את קיומו של מוניטין הייחודי לה. די בכך, כדי לראות את התובעת כמי שזנחה את טענתה בגין עילת תביעה זו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

1 ואולם, מעבר לכך, ולמעלה מן הצורך, אבהיר, כי אני סבורה, שעילת תביעה זו לא הוכחה לפני אף
2 לגופה.

3
4 בהקשר לסוגיית המוניטין, הסתפקה התובעת בכך שהעידה על עצמה כי היא ועסקה זוכים להכרה
5 והוקרה בקרב הציבור (סעי' 3-5 לתצהיר התובעת) וכן צירפה שתי אסמכתאות מתוך אתר אינטרנט
6 ופורטל אינטרנט העוסקים בתחום החתונות, הכוללים המלצות גולשים על הזמנות לאירועים פרי
7 עיצובה וכן דירוג גולשים גבוה לעניין טיב המוצרים והשירות המסופקים על ידה (נספחים א'-ב'
8 לתצהיר התובעת).

9
10 אני סבורה, כי לא די בראיות אלו כדי לעמוד בדרישות אשר נקבעו בהלכה הפסוקה לעניין הוכחת
11 מוניטין. אכן ראיות אלו מלמדות כי קהל לקוחות מסוים אכן היה שבע רצון מהתקשרותו עם
12 התובעת וממוצריה. ואולם, לגבי אחד האתרים (אתר mit4mit, נספח א' לתצהיר התובעת) מדובר
13 בדירוג שהינו אכן גבוה ומרשים (4.9 נקודות מתוך 5) דא עקא, שבעולה מנספח זה, מדובר בתוצאת
14 דירוג של 14 גולשים בלבד, אשר קשה להתייחס אליהם בתוך מדגם מייצג של עמדת הציבור ביחס
15 למוניטין שרכשו עסקה של התובעת, סימן המסחר שלה ומוצריה. באתר השני (אתר מתחתנים,
16 נספח ב' לתצהיר התובעת) מופיעות 39 המלצות של לקוחות מרוצים, ואף בכך לא די, ולו במישור
17 הכמותי, כדי לשקף מוניטין אמיתי בקרב הציבור הרחב.

18
19 ואולם, אף מעבר להיקפן המוגבל של הראיות הנ"ל, הרי שאף אין בהן כדי ללמד על זיהוי מצד
20 הציבור בין הזמנות חתונה פרי עיצובה של התובעת לבין התובעת וסימן המסחר שלה. כאמור, כל
21 ראייה ממשית אחרת לא הוצגה לפני בעניין ולא די בעדותה הכללית של התובעת לגבי עיסקה.

22
23 **משכך אני קובעת, כי לא הוכח לפני יסוד המוניטין הנדרש לשם הוכחת עוולת גניבת עין.**

24
25 בנוסף לכך, לא הוכח לפני, אף היסוד השני הנדרש לשם הוכחת עוולה זו, הוא יסוד **ההטעיה**.

26
27 בהלכה הפסוקה נקבע, כי המבחנים המשמשים לבחינת דמיון במקרים של הפרת סימן מסחר זהים
28 לאלו המקובלים במקרים של הוכחת עוולת גניבת עין, בכפוף לכך, שלעניין גניבת עין נבדק בנוסף
29 לשאר המבחנים, האם מכלול מעשיו של העוסק גרם להטעיה ביחס למקור המוצר (ראה **פרשת**
30 **טעם טבע**, שם, בעמ' 450).

31
32 מבחנים אלו נדונו במפורט והוכרעו על ידי, בפרק ד' לעיל, הדן בטענת התובעת להפרת סימן
33 המסחר, ובמסגרתו בחלק הדן בשאלה האם קיים דמיון מטעה בין סימן המסחר הרשום לבין שמה
34 המסחרי של הנתבעת. בגדר הדיון הנ"ל נכלל אף מבחן יתר נסיבות המקרה הנוגע לתמונת הנסיבות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

והתנהלות הנתבעת בכללותה. המסקנה והקביעה הכוללות מדיון במבחנים אלו והכרעה בהם הייתה, כי דמיון מטעה כאמור לא הוכח לפני.

נוכח האמור לעיל, נדחית טענת התובעת בעניין עוולת גניבת עין.

3ד. טענות התובעת להפרת זכויות יוצרים

המסגרת המשפטית

טענות התובעת בהקשר להפרת זכויות היוצרים שלה מופנות כנגד הצגת דוגמת הזמנת הפאזל באתר הנתבעת. לטענת התובעת, הנתבעים הפרו את זכויות היוצרים שלה בכך שהציגו את דוגמת הזמנת הפאזל פרי עיצובה בשלושה מקומות שונים באתר הנתבעת, במסגרת שלוש חבילות חתונה שונות המוצעות על ידם לציבור המתחתנים. התובעת טוענת בתביעתה לשלוש הפרות נפרדות (בגין הפרסום בשלושה מקומות שונים באתר הנתבעת), הפרות אשר אותרו על ידה בשלושה מועדים שונים - 04/01/07, 09/03/07 ו- 19/10/07 (סעיפים 22, 28 ו-30 לתצהיר התובעת).

נוכח המועדים הנ"ל, והוראת המעבר אשר בסעיף 78 לחוק זכות יוצרים, תשס"ח-2007, הרי שחוק זכויות יוצרים הרלבנטי לענייננו הוא חוק זכות יוצרים, 1911 (להלן: "חוק זכות יוצרים").

האם התובעת נתנה הרשאה להצגת ההזמנה באתר הנתבעת ?

בסעיף 2 לחוק זכויות יוצרים נקבע, כי "רואין זכות-יוצרים ביצירה כאילו הופרה ע"י אדם אם שלא בהסכמת בעל זכות היוצרים הוא עושה מעשה שהזכות היחידה לעשייתו נתונה בחוק זה לבעל זכות – היוצרים...".

קבעתי לעיל, בפרק 1ד, כי ההתקשרות בין הצדדים לא כללה היתר מצד התובעת להצגת פרטיה או מי מדוגמאות ההזמנה שלה באתר הנתבעת, או בכל מסגרת פומבית אחרת, אלא אך ורק היתר להצגת שבע דוגמאות ההזמנה, אשר הזמנת הפאזל אינה נמנית עליהן (נספח ד' לתצהיר התובעת).

אכן, מן הראיות אשר הוצגו לפני עולה, כי התובעת לא העבירה במסגרת הדוגמאות שהועברו להצגה אצל הנתבעים דוגמא של הזמנה זו (ראה ההזמנות שהועברו לנתבעים, נספח ד' לתצהיר התובעת).

מעבר לכך, מן הראיות שהוצגו לפני עולה עוד, כי לא רק שהתובעת העבירה שבע דוגמאות הזמנה בלבד לנתבעים, אלא שהיא אף הדגישה במפורש, בתכתובת מולם, כי אין להעביר את דוגמאות ההזמנה שהועברו (ואשר כאמור אינן כוללות את הזמנת הפאזל), לידי צדדים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

שלישיים כלשהם (נספחים ה' ו' לתצהיר התובעת, וכן תכתובת נוספת מיום 15.5.05, שהוגשה בדיון ביום 12.5.09).

בחקירתו הנגדית, לא הצליח הנתבע 2, עד ההגנה היחיד, למרות שנשאל בעניין מספר פעמים, להסביר כיצד ומדוע פורסם באתר הנתבעת תצלום של הזמנת הפאזל שלא הועברה לנתבעים:

ש": מפנה לנספח י"ד לתצהיר התובעת, האם התובעת העבירה לכם את ההזמנה הזו?
ת: אני מניח שבפורמט כזה או אחר כן, כי אחרת היא לא היתה יכולה לעלות לאתר שלנו.
ש: מפנה לתצהיר גילוי מסמכים ת/2, בסעיף 1.3 אתה מתייחס לדוגמאות של הזמנות שהעבירה התובעת לנתבעת 1. האם אנו יכולים לראות את ההזמנה נספח י"ד בתצהיר גילוי המסמכים שלך?
ת: ההזמנה לא עברה באופן פיזי של הזמנה, יתכן ועברה בפורמט אחר."

(עמ' 27 ש' 26-20 לעדות הנתבע 2).

ובהמשך עדותו:

ש": איך הגיע אליך הזמנת הפאזל של התובעת שמצאה מקומה באתר של הנתבעת. אני מבקש ממך שלא להשיב לי באופן כללי לגבי דרכי העברת מסמכים במחשב, אלא האם אתה יודע במקרה הקונקרטי של הזמנת הפאזל כיצד הגיעה לידיכם?
ת: לא יודע."

(עמ' 29 ש' 18-15 לעדות הנתבע 2).

יצוין, כי הנתבעים, מטעמים השמורים עימם, העידו כעד הגנה מטעמים אך את הנתבע 2, וזאת למרות שהמגעים הישירים עם התובעת התנהלו על ידי הנתבעת 3, כך שניתן היה לצפות כי תובא לפני בית המשפט גרסתה העובדתית של נתבעת זו. יודגש, כי בעניין זה לא הוצג לפני כל הסבר מצד הנתבעים וממילא לא הסבר מניח את הדעת, המלמד על קיומם של מניעה או קושי ממשי כלשהם מהעדת הנתבעת 3, המצויה מכלי ראשון בפרטי הפרשה. הימנעות זו של הנתבעים מהעדת הנתבעת 3, אשר עדותה רלבנטית לתיק אף לשיטתם של הנתבעים, אשר אישרו כי המגעים עם התובעת מטעמים התנהלו בעיקרם על ידי נתבעת זו, נזקפת לחובת הנתבעים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

מכאן קביעתי, כי התובעת לא מסרה את הזמנת הפאזל לידי הנתבעים, או מי מהם, באופן וולונטרי ואף אסרה על שימוש פומבי כלשהו, וממילא על שימוש באתר הנתבעת, בדוגמאות ההזמנה שלה (למעט הצגתן במשרדי הנתבעת בתקופת ההתקשרות).

משכך, ובהקשר לטענת התובעת להפרת זכות היוצרים, יש לבחון האם לפנינו יצירה עליה חלה הגנת חוק זכות יוצרים, בהתאם לאחת החלופות הקבועות בסעיף 35 לחוק זכות יוצרים.

לטענת התובעת (בסעיף 3 לסיכומיה), הזמנת הפאזל מהווה הן יצירה ספרותית והן יצירה אמנותית, כמשמעותן בסעיף 35(1) הנ"ל.

"יצירה אמנותית"

בסעיף 35(1) לחוק זכות יוצרים הוגדרה "יצירה אמנותית" כדלקמן:

"יצירה אמנותית" כוללת עבודות ציור, שרטוט, פיסול ומלאכת אמנות ומעשי אמן אדריכליים ופיתוחים וצילומים".

...

"צילום" כולל צילומי ליתוגרף וכל יצירה הנעשית ע"י פרוצס הדומה לצילום;"

באשר לשאלת קיומה של "יצירה" במקרה דנן, הרי שעל פי הדין והפסיקה, זכות יוצרים מתגבשת כאשר הוכח קיומה של **יצירתיות מקורית**. מבחן היצירתיות כפי שהובא בפסיקה מקל עם היוצרים ודורש שימוש **מינימאלי** של יצירתיות מקורית, כאשר לעניין דרישת המקוריות נקבע, כי פירושה שהיצירתיות הינה פרי עמלו הרוחני של היוצר, אך לאו דווקא שהיא מהווה חידוש על פני יצירות קיימות. עוד נקבע, כי לצורך עמידה במבחן זה נדרש כי השקעת היוצר תעבור מינימום מסוים, אם כי **מינימום זה נמוך מאוד** ובמסגרתו נדרש אך כי שניתן יהיה להבחין בתרומתו העצמאית של היוצר. כן נקבע בפסיקה, כי אין מניעה מהענקת זכות יוצרים ליצירה אך בשל היותה בעלת אופי ומטרה **פונקציונאליים**.

בהקשר לשאלה האם מדובר ביצירה "אמנותית", נקבע בהלכה הפסוקה, כי המבחן הראוי בעניין זה הינו מבחן בן שני חלקים, המתמקד **בכוונת יוצר** היצירה אך גם מביא בחשבון את **התוצאה הסופית**. בעוד שחלקו הראשון של המבחן מתמקד בעידוד יצירות מקוריות עתידיות, חלקו השני מונע מתן הגנה לביטויים במקרים שבהם יש במתן ההגנה משום הגבלת יתר של עולם הרעיונות והצורות.

(ע"א 513/89 Interlego A/S נ' Exin-Line Bros. S.A. פ"ד מח(4) 133, להלן: "עניין אינטרלגו").

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

במקרה דנן, אין חולק, כי הזמנת הפאזל מוצגת באתר הנתבעת בדרך של הצגת **צילום** של הזמנה זו (נספח יג לתצהיר התובעת).

מעדות התובעת, שלא עומתה או נסתרה באופן כלשהו, עולה, כי מדובר בהזמנה ובצילום הזמנה פרי יצירתה המקורית של התובעת (סעיף 33 ונספח יד לתצהירה).

הואיל וכאמור לעיל, הגדרת "יצירה אמנותית" כוללת חלופה של "צילומים" מכל סוג, הרי שצילום זה של הזמנת הפאזל, עונה על הדרישות הנ"ל ומהווה **"יצירה אמנותית"** של התובעת, המוגנת בחוק זכות יוצרים.

ודוק: היצירה האמנותית המוגנת בהתאם לקביעה הנ"ל הינה **צילום** הזמנת הפאזל ולא הזמנת הפאזל עצמה. לגבי ההזמנה עצמה ניתן לסבור, כי לא קיימת ביחס אליה הגנה מכוח חוק זכות יוצרים. זאת, נוכח צורת הפאזל של ההזמנה והלכת אינטרלגו, לפיה בשל האינטרס הציבורי, אין להקנות הגנה לפרופורציה פשוטה של צורה גיאומטרית או צורה בסיסית אחרת. אני נוטה לסבור, כי צורת הפאזל הבסיסית נמנית על אותן צורות בסיס לגביהן אין להעניק הגנת זכויות יוצרים מכוח הלכת אינטרלגו והאינטרס הציבורי אשר ניצב ביסוד הנמקתה.

צילום זה, המופיע בשלושה מקומות שונים באתר הנתבעת זהה לצילום הזמנת הפאזל המופיע באתר התובעת (נספח יד לתצהיר התובעת וכן צילום מוגדל שהוגש בישיבת ההוכחות ביום 12.5.09). עיון בצילום זה מלמד, כי מדובר באותו צילום בדיוק, המציג את הזמנת הפאזל כשהיא מופרדת לארבעת חלקיה, ומוצגת על רקע בד או נייר בגוונים בצבע חום. יצוין, כי אמנם, הצילום המוצג באתר הנתבעת אינו זהה בגודלו לצילום המופיע באתר התובעת, והינו צילום קטן יותר, אך ניתן בבירור להבחין בכך, שמדובר באותו צילום בדיוק. כאמור לעיל, הנתבע 2 לא מסר עדות ברורה ביחס לנסיבות הגעתו של צילום הזמנת הפאזל לידי הנתבעים, אך כמובן, שהעדרו של הסבר זה אינו שולל את עצם העובדה, הנחזית לעין בצורה ברורה, כי מדובר באותו צילום של הזמנת הפאזל המופיע בשני האתרים.

בסעיף 35(1) לחוק זכויות יוצרים נקבע, כי "העתקה מפירה" האסורה על פי חוק זה הינה:

"העתקה מפירה", כשהמדובר הוא בהעתקה של יצירה שקיימת בה זכות יוצרים, פירושה כל העתקה...".

מכאן, שהצגת צילום של הזמנת הפאזל באתר הנתבעת, היתה לצילום הזמנת הפאזל המופיע באתר התובעת, מהווה העתקה מפירה של זכות היוצרים של התובעת בצילום זה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

בעניין זה איני מקבלת את טענת הנתבעים (בסעיפים 40-41 לסיכומיהם), כי עומדת להם "הגנת שימוש הוגן" הקבועה בסעיף 2 (III)(1) לחוק זכות יוצרים, נוכח הפומביות אשר התובעת עצמה נתנה להזמנת הפאזל בעצם הפצתה, באמצעות הלקוחות, בציבור נמעניה של הזמנה זו ובאתר האינטרנט שלה עצמה.

ראשית, הצדק עם התובעת, כי מדובר בטענה העומדת בסתירה לגרסת הנתבעים הבסיסית, כי הזמנת הפאזל הגיעה לידיהם מהנתבעת עצמה באופן כלשהו ומשכך, הם היו **רשאים** לעשות בה שימוש. כאמור לעיל, גרסה זו של הנתבעים בדבר קבלת הרשאה לשימוש בהזמנת הפאזל לא הוכחה ולא התקבלה על ידי. ואולם, אך אין משמעות הדבר, כי ניתן להרחיב את חזית ההגנה בשלב הסיכומים.

שנית, אין בידי לקבל טענת הגנה זו של הנתבעים בדבר "שימוש הוגן" אף לגופה. סבורני, כי ההגנה הקבועה בסעיף 2 (III)(1) הנ"ל לא נועדה להכשיר שימושים מסוג השימוש נשוא ההליך.

בעניין זה סבורני, כי למרות פומביותו של אתר האינטרנט של התובעת והיותו פתוח לכל גולש, אין מדובר ב"מקום או בבנין ציבורי", כדרישת הסעיף, ואין לפרש כל פרסום פומבי שעושה בעל זכות היוצרים עצמה בצילומיו, באתר שלו, באופן אוטומטי, כמקיים את דרישת המקום הציבורי הקבועה בסעיף זה.

יצוין, כי חוק זכות יוצרים בו אנו דנים, הוא החוק משנת 1911, חוקק זמן רב לפני בואם לעולם של אתרי האינטרנט על המורכבות הכלולה בהם ביחס לנושא זכויות היוצרים, וכי במקרים אשר נדונו בפסיקה, ראו בתי המשפט בהעתקת צילומים מאתר לאתר משום הפרת זכויות יוצרים אסורה (ראה בעניין זה, לדוגמא: עא (ת"א) 3130/05 **רוטר ישעיהו נ' בוצ'צ'ו שלומי**; ת.א (ת"א) 190227/02 **פרחי גורדון בע"מ נ' פרחים כפר רות בע"מ** (פורסמו במאגרים המשפטיים)).

ואכן, הגישה המקובלת אף ביחס לחקיקה הישנה בה עסקינן הינה, כי הסיבה העיקרית להחלת הדוקטרינה של הגנת שימוש הוגן נעוצה בכך, שישנם שימושים מועילים מסוימים, שלחברה יש אינטרס בעידודם (ראה מאמרה של ד' לוינסון **ההגנה של "שימוש הוגן" בזכויות יוצרים**, משפטים טז 430, תשמ"ו).

רציונאל זה אינו מתקיים בענייננו, ומכל מקום, הנתבעים, שכאמור הציגו טענתם בדבר הגנת שימוש הוגן רק בשלב הסיכומים, לא הציגו כל גרסה שהיא בעניין, וממילא לא השכילו להראות, כי השימוש בהזמנת הפאזל באתר הנתבעת מצדיק החלת הגנת שימוש הוגן במקרה דנן. בהקשר זה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

יצוין עוד, כי על המפר נטל ההוכחה להראות, כי שימושו הוא שימוש הוגן במקרה דנן, דבר שכאמור לא נעשה במקרה דנן.

לסיכום נושא זה אני קובעת, כי בפרסום צילום הזמנת הפאזל באתר הנתבעת הופרה זכות היוצרים של התובעת בצילום זה.

"יצירה ספרותית"

עם זאת, אין בידי לקבל את טענת התובעת, כי הזמנת הפאזל מהווה אף יצירה ספרותית כמשמעותה בסעיף 35(1) לחוק זכות יוצרים.

בע"א 360/83 סטרוסקי בע"מ ואח' נ' גלידת ויטמן בע"מ ואח', פ"ד מ(3) 340, נדון מקרה היפה לענייננו. שם, הזמינו המשיבות, יצרניות גלידה, אצל המערערים, שהינם גרפיקאים, שלט לשימוש מסחרי בעסקן, וביקשו, כי שלט זה יכלול את שם הפירמה וציור של פרח וכן פסים כלשהם. לאחר הפסקת הקשרים העסקיים בין הצדדים, ומשהמשיבות המשיכו להזמין שלטים דומים מחברה אחרת, עתרו המשיבים לבית המשפט בטענה להפרת זכות יוצרים. בשלב הערעור בבית המשפט העליון, נדונה, בין היתר, הטענה להיות השלטים בגדר "יצירה ספרותית" המקנה הגנה לפי חוק זכויות יוצרים.

בית המשפט העליון דחה את הטענה וקבע, כי כדי שיצירה תהיה ראויה להגנה כ"יצירה ספרותית" צריכה היא לתת ביטוי, בכתב, לרעיון כלשהו, דל ככל שיהיה, וצריכה היא למקוריות ולמידת מה של מאמץ וכשרון ספרותיים. נקבע, כי הטקסט והאותיות אשר בשלטים אינם יצירה ספרותית של המערערים, באשר השם הוא נתון קיים ומוכר ואין בו מקוריות כלשהי או יצירתיות או ביטוי לרעיון כלשהו בטקסט כחומר כתוב. כן נקבע, כי אין להרחיב את גבולותיה של הגדרת "יצירה ספרותית" מעבר למתחייב בהגדרה עצמה (סעיף 6 לפסק הדין).

בענייננו, הטקסט הכלול בהזמנת הפאזל הינו אינפורמטיבי גרידא, באשר ההזמנה כוללת את שמות החתן והכלה, שמות הוריהם, ופרטים טכניים הנוגעים למקום ומועד האירוע ולמספרי טלפון רלבנטיים לאישור השתתפות של המוזמנים. אין מדובר בהזמנה הכוללת נוסח מיוחד כלשהו אשר ניתן לומר, ולו בדוחק, כי הינו בעל מימד "ספרותי" כלשהו, המעיד על מאמץ או כישרון ספרותי או מקוריות כלשהי ביחס לטקסט הכלול בהזמנה. יצוין, כי הזמנה לחתונה אף אינה נמנית עם אחת החלופות המפורשות הנזכרות בגדר הגדרת "יצירה ספרותית", הגדרה אשר כאמור, על פי הפסיקה, אין להרחיב את גבולותיה.

מכאן קביעתי, כי הזמנת הפאזל אינה בגדר "יצירה ספרותית" ובהתאם לכך, אני דוחה את טענתה זו של התובעת להפרת זכות יוצרים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

זכות מוסרית

טענה נוספת אשר בפי הנתבעת במישור דיני זכויות היוצרים הינה, כי הופרה זכותה המוסרית ביצירתה (סעיפים 45-48 לכתב התביעה). בעניין זה נסמכת התובעת על הוראת סעיף 4 א' (1) לפקודת זכויות יוצרים, 1924 בו נקבע "מחבר זכאי ששמו ייקרא על יצירתו בהיקף ובמידה המקובלים".

אינני סבורה כי הופרה הזכות המוסרית של התובעת במקרה זה. הצילום הועתק באופן מלא והוצג באתר הנתבעת, כאשר אין חולק, כי לצידו, בכל אחד משלושת המקומות בהם הופיע באתר הנתבעת, הוצג אף שם העסק של התובעת, הוא סימן המסחר הרשום שלה – EZ print.

ודוק: בגדרו של הליך זה לא הובאו לפני ראיות כלשהן לפיהן התובעת עצמה, באופן אישי ונפרד משמה המסחרי, צילמה את צילום ההזמנה הנדון.

מכאן, שאין לומר, כי זכותה המוסרית של התובעת בצילום ההזמנה הנדון, הופרה.

4ד. עילות תביעה נוספות

בשולי הדיון בסוגיית האחריות יצוין, כי התובעת טענה בתביעתה לקיומן של מספר עילות תביעה נוספות (גזל, היפר חובה חקוקה, רשלנות, הטעה צרכנית, עשיית עושר ולא במשפט), אשר בסיכומיה זכו להתייחסות לאקונית וסתמית, בגדר "סעיף סל", הוא סעיף 54 לסיכומי התובעת, ובסעיף 63, המפרט את סכומי התביעה המצטברים.

טיעון כאמור בשלב הסיכומים לא די בו, ויש לראות את התובעת כמי שזנחה את טענותיה בגין עילות תביעה נוספות אלו. מצופה מבעל דין העומד על טענותיו, כי יציג ביחס אליהן טיעון ממשי ומפורט במישור העובדתי והמשפטי, ולא יסתפק בהצגת טיעון סתמי מתוך ציפייה כי בית המשפט יעשה המלאכה עבורו ויכריע בטענות אשר בעל הדין עצמו לא מצא לנכון להתייחס אליהן בכובד הראש וביסודיות הנדרשים.

זאת, במיוחד כאשר בגין אותו טיעון סתמי בדבר עילות תביעה אלו, נתבע חלק הארי מסכום התביעה.

יצוין, כי אני סבורה, שייסודותיהן של עילות תביעה נוספות אלו אף לא הוכחו לפני, וזאת, בין היתר, נוכח קביעותי בהקשר לעילות התביעה השונות אשר נידונו לעיל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

5. ד. סיכום ביניים בשאלת האחריות

טענות התובעת לעניין הפרת סימן המסחר, ביצוע עוולת גניבת עין והפרת זכותה המוסרית – נדחות. טענת התובעת להפרת זכות יוצרים בצילום הזמנת הפאזל – מתקבלת.

מכאן, לבחינת סכום הפיצוי אשר ראוי לפסוק במקרה דנן בגין הפרת זכות היוצרים.

6. ד. שאלת הנזק והפיצוי הראוי

המסגרת המשפטית

במישור הנזק התובעת עתרה לפסיקת פיצוי, ללא הוכחת נזק, בגין שלוש הפרות של זכות יוצרים (סעיף 44 לכתב התביעה). לטענת התובעת, צילום הזמנת הפאזל הופיע באתר הנתבעת שלוש פעמים, במסגרת שלוש חבילות חתונה שונות, ומשכך קמה לה הזכות לפיצוי בגין שלוש הפרות שונות של זכות היוצרים.

ההסדר בעניין פיצוי בגין הפרת זכות יוצרים הרלבנטי לענייננו מצוי בסעיף 3א' לפקודת זכויות יוצרים, 1924 הקובע:

"לא הוכח הנזק שנגרם בהפרת זכות יוצרים, רשאי בית המשפט, על פי בקשת התובע, לפסוק לו לכל הפרה פיצויים בשיעור שלא יפחת מ-10,000 שקלים חדשים ולא יעלה על 20,000 שקלים חדשים..."

בהלכה הפסוקה נקבע, כי את הביטוי "כל הפרה" בסעיף הנ"ל, בגינו רשאי בית המשפט לפסוק פיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק בטווח הסכומים הנ"ל, יש לפרש כמתייחס להפרה של זכות יוצרים מסוימת, ולא כמתייחס למספר ההזדמנויות בהם אירע השימוש המיפר. מכאן, שפיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק ייפסק מספר פעמים, רק מקום בו הנתבע או הנתבעים הפרו מספר זכויות יוצרים שונות של התובע. עם זאת, נקבע בפסיקה, כי אין לשלול מצב, בו אי האחידות שבין ההפרות השונות תהיה כה רבה ומהותית, עד כי תהיה הצדקה לראות בכל פעילות מפרה כזו משום 'הפרה' עצמאית לעניין סעיף 3א' (ע"א 592/88 שגיא נ' עזבון ניניו, פ"ד מו(2) 254, 270, 267, להלן: "עניין ניניו").

בהקשר זה, נקבעו בהלכה הפסוקה מספר מבחנים לעניין עריכת ההבחנה בין הפרה אחת למספר הפרות של זכות יוצרים. מבחנים אלו מתמקדים בהפרדה בין העבודה הכרוכה ביצירתן של כל אחת מזכויות היוצרים המופרות, ובשאלת קיומו של ערך כלכלי עצמאי לכל זכות (ע"א 3616/92 דקל שירותי מחשב להנדסה (1987) בע"מ נ' חשב היחידה הבין-קיבוצית לשרותי ניהול אגודה שיתופית חקלאית בע"מ, פ"ד נא(5) 337, 348-349).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

באשר לגובה הפיצוי אשר יפסק בגין כל הפרה של זכות יוצרים נקבע בעניין ניניו, כי בקביעת סכום הפיצוי יתחשב בית המשפט, בין היתר, בעוצמתו, מספרן ומשכן של ההפרות הנדונות, וכן בסוג היצירה, רמת אשמו של המפר, ואופיו וגודלו של העסק המפר. בהקשר זה על בית המשפט לשים לנגד עיניו את שתי מגמות היסוד שבדיני זכויות יוצרים: האחת - פיצוי של בעל הזכות; השנייה הרתעתם של המפר ושל מפריס פוטנציאליים אחרים.

כן נקבע בעניין ניניו, באשר לטווח הסכומים הסטטוטורי הנ"ל, אשר בין 10,000 ל- 20,000 ₪, כי כאשר התובע הסתפק בהוכחת עצם הפרתה של זכות היוצרים מבלי שהניח תשתית מינימאלית לנזק ספציפי כלשהו, ייפסק פיצוי כללי לפי הרף הסטטוטורי המינימאלי, וכי כדי לזכות בפיצוי גבוה יותר, עד לרף הסטטוטורי המקסימאלי, חובה על התובע להציג תשתית ראיתית מינימאלית בנוגע לנזקיו.

הפיצוי הראוי במקרה דנן

כאמור לעיל, התובעת עתרה לפסיקת הסכום הסטטוטורי המירבי של 20,000 ₪ בגין כל אחת משלוש עילות ההפרה הנטענות, כאשר בעניין זה היא טענה, כי הופעת צילום ההזמנה המפרה באתר הנתבעת, במקביל, בשלושה מקומות שונים באתר, במסגרת פרסומן של שלוש חבילות חתונה שונות, מקימה לה שלוש עילות תביעה נפרדות ומצטברות בגין הפרת זכות יוצרים. מכאן, תביעתה לפיצוי סטטוטורי של 60,000 ₪.

אין בידי לקבל טיעון זה של התובעת, וזאת הן לעניין מספר ההפרות בגין היא זכאית לפסיקת פיצוי והן לעניין סכום הפיצוי ההולם בנסיבות המקרה.

יישומם של המבחנים שנקבעו בעניין ניניו הנ"ל מלמד, כי הואיל ובשלוש חבילות החתונה הופיע אותו צילום מפר, של אותה הזמנת פאזל, הרי שמדובר בהפרה אחת של זכות יוצרים ולא בשלוש הפרות נפרדות.

יצוין, כי בהעדר ראיות בעניין, אף אין לקבוע, כי במקרה דנן יש לייחס ערך כלכלי נפרד לכל אחד מן המופעים בשלוש חבילות החתונה באתר הנתבעת.

לעניין גובה סכום הפיצוי ההולם בנסיבות העניין, אני סבורה, נוכח סוג ואופי ההפרה, כי במקרה דנן יש ליתן משקל לאינטרס הציבורי שבהרתעת מפריס פוטנציאליים בעולם המקוון. כידוע, העתקה ברשת האינטרנט הינה זמינה ופשוטה מבחינה טכנולוגית ולטעמי, על בית המשפט לשדר מסר ראוי להרתעת מפריס פוטנציאליים, אשר יהווה משקל נגד לקלות הבלתי נסבלת של ביצוע הפרת זכויות יוצרים מסוג זה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

1
2 כאמור, מדובר בהפרה אחת של זכות יוצרים, גם אם בשלושה מופעים שונים באתר הנתבעת, אשר
3 כאמור לעיל, נמשכה לאורך זמן. מנגד, לא הוצגו לפני ראיות המלמדות על נזק ספציפי לתובעת. כן
4 יש לקחת בחשבון, כי בנסיבות המקרה, השימוש המפר אף היה כרוך בפרסום מסוים מבחינת
5 התובעת, פרסום אשר היא אמנם לא ביקשה אותו, אך מאידך גם לא נשאה בעלותו ולא הביעה
6 התנגדות ממשית לו, קודם להגשת התביעה. עוד אני לוקחת בחשבון, כי צילום הזמנת הפאזל אשר
7 הוצג באתר הנתבעת הינו צילום מוקטן ברזולוציה נמוכה, וכי הזמנה זו הוצגה לציבור אף באתר
8 התובעת, כך שלא מדובר בחשיפה בלעדית של דוגמת הזמנה זו לציבור הרחב. כן אני לוקחת
9 בחשבון, נוכח אופיו התיווכי של עסקה של הנתבעת, כי אין ניגוד אינטרסים ממשי בין פרסום
10 הזמנת הפאזל באתר הנתבעת לבין האינטרס הכלכלי של התובעת, באשר הזמנה של חבילות חתונה
11 אשר כוללות את הזמנות התובעת, מביאה לרכישת הזמנות חתונה מן התובעת ובכך מקדמת את
12 האינטרס הכלכלי לא רק של הנתבעת, אלא אף של התובעת עצמה.

13
14 בהתחשב במכלול השיקולים הנ"ל אני סבורה, כי פיצוי סטטוטורי הולם וראוי בנסיבות העניין
15 הינו בסך של 15,000 ₪.

7ד. שאלת קיומה של אחריות אישית לנתבעים 2-3

16
17
18
19 אין חולק, כי התקשרות התובעת הייתה עם החברה הנתבעת 1, וכי הנתבעים 2-3 הינם נושאי משרה
20 ומנהלים בנתבעת, כאשר הנתבע 2 הינו אף בעליה של הנתבעת. נקודת המוצא בסוגיית האחריות
21 האישית הינה מוכרת וידועה, ולפיה לחברה אישיות משפטית נפרדת מבעליה ומנהליה, וכזאת
22 הינה בעלת זכויות וחבויות נפרדים ועצמאיים. אכן, למנהלים ונושאי משרה לא עומדת חסינות
23 מוחלטת מהטלת חבות אישית ובמקרים מתאימים ניתן להטיל עליהם אחריות אישית, במקביל
24 לחיוב התאגיד, וזאת מכוח תורת האורגנים הנזיקית, דיני הרמת מסך, או מכוח התחייבות אישית
25 ישירה של נושא המשרה.

26
27 במקרה דנן, מעבר להצבעה על הפוטנציאל המשפטי הנ"ל של הטלת חבות כאמור בכל הנוגע
28 לנתבעים 2-3, אני סבורה, כי לא הונחה לפני תשתית ראייתית המצדיקה חיוב אישי לפי מי
29 מדוקטרינות האחריות הנ"ל וביחס לנתבעים 2-3, או מי מהם. אף לא הוכח לפני מי מנתבעים אלו,
30 אם בכלל, היה מעורב, ובאיזה אופן, בהפרת זכות היוצרים של התובעת בהקשר לשימוש המפר
31 בצילום הזמנת הפאזל באתר הנתבעת, ולא די בעצם תפקידם של נתבעים אלו בנתבעת כדי לבסס
32 אחריות אישית כאמור. בהקשר זה, לא למותר להזכיר, כי אף התובעת עצמה טענה לחוסר מעורבות
33 של הנתבע 2 בהתקשרות ובהתנהלות מולה.

34
35 משכך, נדחות טענות התובעת לקיומן של עילות תביעה אישיות כנגד מי מהנתבעים 2-3.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59011-07 לבני נ' איזי-טו ווד בע"מ ואח'

ה. סיכום

נוכח האמור לעיל, אני מחייבת את הנתבעת 1 בתשלום פיצוי בסך 15,000 ₪ לתובעת, בגין הפרת זכות היוצרים של התובעת בצילום הזמנת הפאזל. סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד פסק הדין ועד לתשלום בפועל.

התביעה כנגד הנתבעים 2-3, נדחית.

נוכח תוצאה זו, ובהתחשב, בין היתר, בסכום התביעה המקורי (396,000 ₪), אין צו להוצאות.

המזכירות תשלח פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ט"ו אב תשע"א, 15 אוגוסט 2011, בהעדר הצדדים.

שרון גלר, שופטת